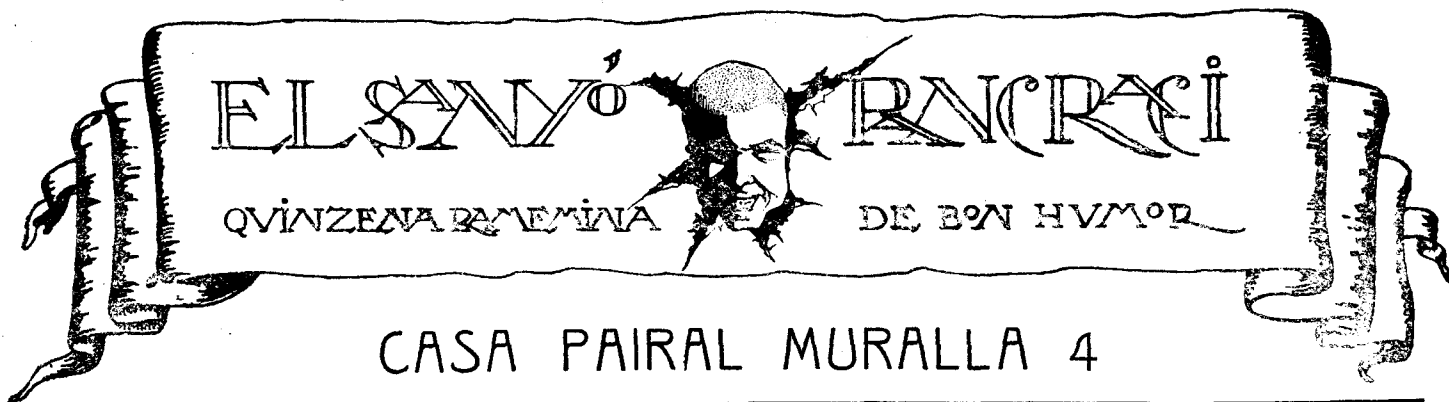

Merced Garau

Anys I. - Núm. I.

Ramema 15 Agost 1919

Preu 10 cts.

El Sanyó Pancraci, saluda, presenta's i exposa programa.

Salut, oh! gran Ramema (1), la incomparable ciutat de les caies donzelles i els tipos originals: Salut!

Alhora que tota intrigada et deu's preguntar qui és i que farà aquest tan baladrejat SANYÓ PANCRACI, m'és grat i plaent adenançar-me i dir-te, entre somrient i seriós:

EL SANYÓ PANCRACI, sóc jo (veritat de Pero Grullo), el minyó d'esperit rebec i futurista, fill del Temps i l'Ocasió, que desamotllant de les circumstàncies, poso en qualsevulla feta, dita, aspecte i determini, la cullarada del meu propi parer: més ben dit i en castís *romance*:

«Soy la querellante opinión
que dirá de cualquier santón».

Una inseparable i atrevida colla—que porta de cap fruir el món com se deu i no com se fa i de nomenar les coses pel seu nom i no amb certs circumloquis i eufemismes que, altrament d'enlletgir les idees, les enterboleixen—m'ha encomanat la difícil missió tot just apuntada. Comanda, que, malgrat les oposicions que se 'm deuran fer, a fe de bon cristià! he de complir; car jo que sóc escarquillat, i no m'alabo,estic convençut de que arribaré a dominar en l'opinió i consciència públiques, com així mateix en las privades de cada u.

Confio per això, com confiava La Rochefoucauld—i fer aquesta cita no es petulància sinó ganes de presumir cultura—tant en l'esperança com en el talent, puix que amb bona voluntat i ferma constantància se pot anar molt lluny, si un no es para.

Ja des d'ara puc anunciar, plagiant als celeberrims versos de Fra Feliu de Sant Giu, que

d' homes e dones hermoses
moltes en diré de coses.

Res de res ha d'escapar a la meva fina «prespicàcia».

Que de sorpreses amagades hi escarcollaré en les estridències de mantes rialles!

Dels efectes a descobrir en les mirades i sospirs dels enamorats, ni tan sols cal us en parli, de tan nombrosos com seran.

Lloaré, com a devot del clasicisme, la puritat d'unes correctes formes, i, com a deixeble dels *assebats* romàntics, disimularé els físics *que desitjants* d'un bon ca-

ràcter, sobre tot si qui el poseieix és ben garlaire i barriler.

En qüestions sportives seré la mapa: foot-ball per aquí, excursionisme per allà, curses per quintenllà; en una paraula, de cap acte encaminat a l'embelliment del *físic*, per poc que puga, haig d'oblidar-me.

Respecte de les crítiques teatrals i cinemesques seré un bon xic recte, i amb segons quins públics i quines representacions, potser aspre i tot.

Les audicions musicals, el propi que a tota manifestació d'art, procuraré tractar-les amb el més exquisit gust i sincera imparcialitat.

Intentaré recullir les màximes i sentències que es solen oir arreu, com també la manera de donar una completa llista-descripció de tots els monuments i notabilitats existents a Ramema i sa contrada.

Per a les frases i formes interessants de la premsa local, a la que des d'ara saludo hi establesc intercanvi (si és que el vol), hi haurà una secció especial sempre i quan convingui.

De les costums ciutadanes en diré ço que és, precís, no res menys, que

«qui xerra sempre a tot drap
qui tot vol dir-ho e res sap
cau en terra es trenca el cap
o el fan ministre.»

En resum, el meu noticiari serà tan complet i perfecte, que, l'informació del «The Times», i això que és un dels diaris mellorment enterats, comparada amb la meva, quedarà a l'altura d'un «Juventud y Humor» per exemple.

Les meves agències informatives i *corresponsables* s'extendran des el més apartat punt sideral a fins el més ignot recó de la terra, des de Pekin a fins els Hostalets i la Marca de l'Am. El seu Centre-cap serà en un buçó que tindrè obert per a tot-hom, en el meu hostatge del carrer de la MURALLA, 4, des d'on contestaré a totes les preguntes que se 'm facin i humanament puguin respondre's sense ofendre a ningú.

I per a consagració de l'èxit a assolir, us invito a que crideu a ple pulmó

VISCA JO!!!

VISCA EL SANYÓ PANCRACI!!!

(1) Ramema, sinònim de capital empordanesa.

Ramema Mundana

Dormitejava, reposant-me de la xafagor que ens aplanava, en un dels «còmodes» bancs de la nostra Rambla. De tant en quan em somreia beatífic d'unes fantasies que em galopaven pel cervell. Estava pres d'abstracció.

Tot de sobte, una remor, i a seguit unes temenils veus. Qui seran?

Dissimulat, i sense variar de pose, observí mig-obrint l'ull esquerra.

Que veigi?

Tres ramblajaires uines, que amb parlament animat, se'n venien cap a mi i es sentaven vora meu.

Al *tanto* em diguí, bo i refilant les orelles i escoltant atentament.

Les nines proseguiren amb llur no interrompuda conversa sense ni tan sols reparar en la presència de qui podia oir-les. Tant era d'interessant la discussió.

La més esplèndida, i que ho és de bo, semblava mestressa de la paraula. Quina manera de garrar! Res, que la cotorramés xerrire al seu costat hi hauria fet un paper ridícol, per a no dir d'estrassa, puix que aquest està massa car. I encara hi ha qui nega el dret d'elecció a la dona!

Jo us asseguro que, a tota aquesta pandilla d'egoistes que neguen a la muller, en aquells moments els hauria volgut a prop meu, per a que s'haguessin convençut del erro en que viuen.

No se pas si els Melquiades i companyia mantindrien llur reputació de grans oradors, si en el Congrés, se 'ls hi assentaven al costat unes tan *locuaces* parlamentàries.

Com deia, la boca de la damisela en qüestió, en veritat s'hauria dit que era una màquina de trencar ametlles això sí, ametlles de les dolces, i que consti!

Ha d'ésser per a mi, aprenent d'escribtaire, un negre temps el trametre tot ço quant digué aquella parlaira boca; però que fer-hi, no em queda altre remei que conformar-me i relatar, més o menys migradament, ço que ma pobre clepsa pogué retenir d'aquell doll abundant de verborrea.

El tema que es tractava ben cert que ja l'endevineu, més per un sí de cas, aquí va.

De primer parlava's de les relacions d'in-

timitat entre dos *novios*. Pel que entenguí, hi ha dies que una Pilar del mateix nom, usufruita el dret d'anar a bracet del promès. La comentarista en protestava, no avenint-se, segons expressió d'ella, «a que apretin molt i s'agafin fort».

En oir tal fraseologia, irreprimible moviment meu i silenci absolut per uns instants en el banc.

La suposició de què jo no parava atenció en el col·loqui, féu que es recomencés la crítica, que allavors recaigué en si era o no de gust el pentinat «deixat anar» que presum una Margarita molt amimosada, d'ulls negres i caminar de bou.

La Maria—perdona t' anomeni, però pel teu nom hi tinc una flaquesa, que de no tenir «exclusiva» d'invulnerable a les flexes amoroses, canviaria per l' amor que podríes inspirar-me—doncs bé, en tornant-hi, la Maria afirmava que el pentinat més grat a ella era el de monyos

—I olé! et respone, com a mi, com els teus, que quasi no es resisteixen.

Altrament pretenia que la faldilla negra de la Mercedes era un xic llarga.

—Conforme també. La impedimenta és un destorb.

I que el ros cabell de la Ramona amb el colrat de la cara no fan joga.

—Veuràs noia, amb aquesta qüestió si que no m'enbolico, això va a gustos, i «entre gustos...». Ara, amb ço que m'avinc és amb allò de que «com el natural no hi ha res». I tant! si fins crec que el nostre somni daurat deurien ésser els temps felïços de la mare Eva.

De l'Elena en trobava també l'arrambar.

—Maria, si tothom opinava d'aquest modo, el tenir novia seria un problema impossible. Ademés, no t'agrada a tu fer el que et sembla?, com per exemple i segons explicaves «quedar estirada al llit com una verge màrtir després d'una sàfica emoció»? Doncs has de pensar que als demés tenen igualment aquest dret. I que qui preté un disgust, just és que...

En arribant aquestes (vull dir a ço de l'emoció), la tertulia ja no es perllongà més, a causa d'una insípida pensada que tres pancracians hagueren i que es sentaren en el banc on celebrava's l'amena plàtica.

DE CA NOSTRA

Per voluntat d'EL SANYÓ PANCRACI, que vol acreditar la «marca» de persona fina i ben educada que li correspon per prosopopeia, i, per la gràcia que em don el peculiar gènit de cronista societari, que se m'ha conferit, em desfaig en mils de salutacions i bons dies per a les infinites Maries, que avui festegen la diada del seu sant.

Que a totes abasti el mot d'aspersió: des de les més jaies a les més tendres des de les rosses a les brunes, passant per tots els matiços, encara que, naturalment, deturant-se un gaire més en les oïdes de les fadrines i per mereixer.

* * *

Com que la calor pica i és cosa que dona molt gust i fa *sanyó*, son nombroses les famílies ramemines que se'n van a gaudir de la *frescura* d'unes platges o els *airets* d'una muntanya, en quals llocs, altrament de les maravelles del paisatge, s'hi troben les *comoditats* d'una vida tranquil·la i reposada, i, a vegades, amb rantsells i tot.

D'entre les que recordem, puix la memòria és flaca i l'atenció no pas molta, hi ha, que han sortit cap al Port de la Selva: les *de Vives*, etz., etz.; cap a Culera les *de Bonaterra*, *de Fontsanta*, etz.; cap a Roses les *de Cusí de Miquelet*, *de Arbolí*, *de Juanola*, *Saseras* etz.; cap a Llansà les *de Moradell*, *de López-Rodríguez Murray*, *de Burgall*, *de Torrentó*, *de Serra* amb el seu estimable i elegant fill don Joaquim.

Han exit: vers Mayà, la *de Micaló*; cap a S. Llorenç la *de de Batlle*; cap a Vilafraser la *de Renard*, on hi pensa fer-hi les pràctiques de pilotatge i natació el seu fill cadet don Narcís «Landra»; vers Palol de S. Miquel, la *de Fages de Climent*, amb l'esmena de que en Lluïset ha preferit quedar-se entre nosaltres per a poguer fer... je! je! je!, no vull pas dir-ho, ja que tampoc vol xerrar-ho ell. De les que amb nós passen el veraneig sofrint les calrades que peten sobre la nostra deliciosa ciutat de Ramema, hem vist ja les distingides i apreciades (qui no ho és de distingit i apreciable en aquest món per un o altre) les *de Imbert*, *Blanc*, *Cusí*, *Basols*, *de Roca* (que qualche altra vegada es passen la diada al pintoresc mas de La Garriga), *de Soler* i *Bofill*, *Lagresa*, *de Rodeja*, *de Capell*, *Planas*, *Font*, *de Nuñez*, *Carberol*, *Comet*, *de Viñas*, *de Ros*, *Borrás*, *Estela*, *Noguer*, *Trías*, *Vidal*, *de Vila*, *de Bosch* i *Armet*, *de Candall*, *Valent*, *Surribas*, *de Jou*, *Cabús*, *Casals*, *Massot*, *Costa-Ferran*, *Pellicer*, *de Alegret*, *de Junyer*, *Carbonell*, *Riera*, *Riusec*, *de Serra-Florete*, *Gibert*, *de Giner*, *de La Madrid*, *Siqués*, *Montoliu*, *Capalleras*, *Cardoner*, *Puigdevall*, *Dorca*, *de Gonzales*, *Mallart*, *Corominas*, *Quera*, *Camps*, *de Conte-Lacosta*, *de Portabella*, etz., a les quals els hi rendim (per a llurs amables, simpàtiques, gaies, belles, precioses, educades, gentils, xamoses, pures, divines, formoses i angèliques filles) el més cerimoniós i quinte essenciat homenatge de pleietesia.

—També ens han arribat de canvi i en substitució

de les que se'n són anades, la intel·ligent i culta filla de Moncanut i l'espiritual nebodeta del nostre ben respectable, estimat i docte catedràtic d'Agricultura, don *Pablo*.

—Pel cable de les Indies, acabem de rebre la notícia de la «falís» arribada en pedregoses platges de Khul-Erha la Phrhes-ka, del conegut reputadíssim i no cansable caçador de goatlles al vol, don *de Vhy-Nyhas*, que se'n hi és anat per a veurer de matar algún rat o algún llus.

—Del jovent lluit, restat en les delícies de la vila, notem, además de les colles i pinyes foot-ballística, casinesca, pancraciana, etz., als admirables i suggestius gentlemans don *Venturita de Portolà* per a no anyorar les converses telefòniques, don *Paquito de Vilanova* per a complir amb el «servicio» i servir *latas*, don *Julián de Zarandona*, per a veurer «como se crecen las chiquillitas», don *Paco de Escoll* per l'amor d'una *languida* i fer la santíssima a l'amic *Lentio*, i un servidor de mi mateix per a ésser fidel a l'ofici i banyar-me en les incomparables i temptadores gorgues del... Manol i Muga.

TRECANET.

EL SANYÓ PANCRACI no es fa responsable d'aquells articles de col·laboració que no hagin sigut demanats.

FÍSIIQUES

PILOTA I COSSA

Primer equip d'UNIÓ ESPORTIVA bat al Reserva per 6 a 1 goals.

Entrem al camp, i un sol roent com brasa de foc ens dóna a comprendre que estariem millor en remull en alguna de nostres platges, que no pas veient jugar foot-ball. Així ho deu entendre el públic que no assisteix al camp.

Els equipiers es presenten heroics i disposats. Ja se'n necessita d'heroisme per a jugar sota el repetell de sol que aploma!

Ço que de primer fruim és d'un variat assortit de samarretes de tots colors, en els jugadors del Reserva.

Els del primer equip es presenten complets, llevat el Rosset, que, segons veus, a la seva damisela no li plau que ensenyi aquell bé de Déu de formes masculines pels camps d'esport. Res, tothom té una flaca...

L'home del xiulet dóna l'orde de començar i desseguit notem que els ratllats s'ho prenen amb calma, mentre que els altres se defensen animosament.

Nosaltres, que sols disfrutem quan se tracta d'anotar forces *entrades*—car l'entrada és ço que causa més emoció d'un partit—quedem decepcionats al veurer que els del primer no la poden introduir ni amb base-lina a la porta contraria, defensada amb *alagancia* pel *curro Joselito*.

Sols amb molts d'esforços i després de no pocs infructuosos intents, en Basili pot encolomar una pilota d'un cop de cap.

El Joselito estreny darreres i, amb veu de xantre, exclama: «Ja he debutat».

Ni mai que ho fes! Per desgracia seva sembla que se li hagi aixamplat., la porta, i, sense esperar molt, l'incansable Ensenyat introdueix novament la dura... pilota.

A la segona part es canvia l'especte del joc. Els del Reserva, cansats de mantenir la porta *incòmule*, la deixen mig oberta, i els altres, coneixedors d'aquell adagi que diu: «Per pecar, el pitjor és començar», colloquen un parell més de punts, cosa que fa perdre els *estribos* al porter reservista.

En Basili, mestre en l'art d'amagar tantos, novament en coloca un pels ratllats, però en Colls, que està tip de pendre, es refà una miqueta, en Rauric cedeix i... ai! sense donar-se'n compte, suaument, ben suau, li introdueix dins la porta. Protestes, avalot, escàndol. Que en Colls no ho ha fet amb prou traça. Que per a ficar-la ha necessitat la mà i això no fa *guerrero*. Que naps, que cols... total una bullaranga de mil dimonis. Però l'home del *pito*, que està molt gras, reconeix l'entrada i no reula.

Ben fet! Tractant-se de recular, mai.

La calor apreta, els jugadors s'escalfen, i la temença de perdre esparona als del primer, tant, que en «Puñales», amb tot i no poguer bellugar prou bé la cama, fa un esforç, shoota, i aconsegueix el *tanto* de la victòria.

* * *

Es distingiren en Coronas, en Met Sunyer i en Palaet, que gairebé necessitaven una purga.

En Capdevila, malgrat, les moltes entrades, es defensa com un home. «Tu llegarás Joselito», si no te'n canses.

Els altres... a estones.

TEBI.

Mal de Misteri

A l'Enriqueta N. que se me'n burla.

Jo no sé que'm dol,
jo no sé que tinc,
no dorm poc ni molt,
sempre estic patint.
Des el bon mati
fins la rera tarda,
un etern sofrir
el meu cos amarga.
Ai! pobre de jo

si el mal ne'm calma
guanyaré de bo
del màrtir la palma
Oh! torment funest,
si fines a nit,
en seré ben prest
d'acotxà 'm al llit.
No somniaré,
ni faré projectes,
si sols mataré
d'ell uns quants insectes,
que amb son rondinar
també m'atrotinen
i em fan recordar
que al ensems pessiguen.

BONIFACI.

EL SANYÓ PANCRACI veurà amb gust que els seus serveis li sien sollicitats indistintament per femelles i mascles.

Correspondència franca

ELS QUE ENS RESPONEN

A En Just de l'Abundància

RAMEMA

Amic: He rebut la teya lletra anunciant-me l'aparició d'EL SANYÓ PANCRACI en el món ramemí.

Per tota resposta et dic que em tens disposat a servir-te en tot ço que puga i siga de llei.

Digas a EL SANYÓ PANCRACI que tindrà un ver-dader gust en coneixe'l, i, que ja des d'ara li desitjo llarga i pròspera existència.

M'he fixat detingudament en la llista dels que l'heu de nodrir, i davant d'aquesta *pleiade*, d'aquesta *falan-ge*, d'aquest *bloc basament* d'escriptors, no puc menys que descobrir-me i començar a trempar la ploma, prenent de passada alguna cullerada d'oli de fetge de bacallà a fi de recobrar les forces indispensables per a resistir el pes del càrrec que m'imposes i que jo ben gustosament accepto.

En tractant-se de la prosa
hi entenc ben poca cosa;
ara, si és un vers dolent
ja és assumpte diferent.

Sent així que el que t'enviaré serà gaire [bé sempre escrit en la forma darrera, sinó que t'advertesc que, degut a la meua professió, potser tindrà el color de l'ocre, les cendres verdes o la terra negra, o bé adquirirà la llargada d'un cairat de vinticincom, tal volta, la d'una post de quatre per sis. Però, siga llarg siga curt, tu ja faràs els possibles d'inquibir-lo en un lloc o altre.

Cantaré Ramema, sa Rambla, ses places, sos monuments i tot quant de remarcable poseieix; encara que això et sembli una anomalia o animalia, puix jo

entenc que, de present en la nostra petita Nació, ja tothom està acostumat a fer fer les coses al revés.

Que amb salut i companyia dels companys i EL SANYÓ PANCRACI, te la passis bé.

PEPET.

Per a rebre d'EL SANYÓ PANCRACI una resposta secreta i fora de correspondència és precis enviar-li, altrament de tots els ets i uts de l'adreça, un segell.

ETS I UTS

D'un temps ençà, els veïns del Passeig Nou han notat que vora les 11 de la nit, en el tal lloc, hi va una misteriosa colla a celebrar-hi un certs conciliabuls *feiners*.

Serà una banda bolxevic en projecte? Puix se'ns assegura que entre ells n'hi figura un de conegut per les seves avançades idees. Ojo! doncs, i no badar. La mà al perill desseguit.

En el dia de la berbena de S. Jaume, i això és cosa que es conte i no s'ha vist, un dels arbres dels jardins del «Cine Garida», no se sap si un broquil o un *pi*, caigué desarrelat als peus d'unes molt tendres damiseles.

Pel que hi hagi de cert en el fet, preguem a l'amable propietari del cine tingui la bondad de manar arreballar les males plantes que hi puga haver i que hi siguin un perill.

El gentil-home del nostre Casino, el que, en sos temps d'esplendor i floreta al trau, fou pesadilla eterna dels músics per les tirallongues de programa que els hi endilgava, es casa amb la riallera Carmeta.

Ell, d'esperit sempre jove, prou s'ostinava en reconèixer que els anys passen i que la joventut, vulgues que no, passa també; però a la fi, uns ulls plens de picaresca vivor, com un iman, l'han atret i se l'han fet seu... ben seu.

En la nit de S. Jaume, en el «Cine Jardin» i després del descans, hi va haver tiroteig amb grans de raïms i prunes verdes. A nosaltres ens en varen tocar tres o quatre.

No sabem si era algun contrari d'EL SANYÓ PANCRACI que ja avans de sortir volia fer-li la guerra.

Si és així, li demanem calma, no es desesperi, que més d'una vegada tindrà ocasió d'agafar-lo pel blanc.

Hi ha gent, que ni amb engollideres, la *tragan!*

Oi l'ha *bolat* de vegades la mística Maria al jove llarg i prim i de presència llampant! Però ca!, ell, dali, que dali, toçut amb la seva seba.

Se'n sortirà?

Això ens ho dirà el *bello Narciso* amb son comportament.

En aquell xicot de representació entre la gent de cervell (fins decanta el cap de tant com li pesa) i que de blanc no en té ni l'idem dels ulls, d'un temps en aquesta part el consideràvem retret de la vida faldillera o pel menys així ho suposàvem.

Tothom el creia, i sobre tothom, nosaltres, ferit encara per l'amor d'aquella Maria alta, ullerosa, i per més senyes emparentada amb l'Arrendatària.

D'aquí la nostra sorpresa al adonar-nos, que sos ulls se'n anaven darrera una moreneta, de figura *languida* (dit en castellà fa mes afecte) i nom poc corrent, que viu en la mateixa barriada que la primera, enc que si bé un xic més aprop. Sorpresa que es sublimà en admiració el passat diumenge, al reparar que el purità jove-home convertia's en l'aventatjat substitut d'un terrestre *almirant*, fet *guerrero*, el qual ja des de molts dies no deixava de petja a la candorosa donzelleta.

De com se pendrà la infidelitat el *marino-militar*, per de moment, no n'hem de fer res; de com se l'ha presa el jove-home, si, que en som enterats i ho direm, perquè ha pres l'empresa amb tal furia que sembla el furor després.

Es ben certa aquella dita de que «no hay mal que...» i voluntat que no cedeixi, sobre tot si qui fa la pressió són uns ulls com els de l'Herminia.

La calor d'aquests dies apreta de valent que fins hi ha hagut qui, compadecent de les insolacions que ha de sofrir el pacífic Monturiol (monument), s'ha preocupat de procurar-li, posant-los-hi, uns ben violats *taparrabos*, amb la santa fi, creiem nosaltres, de que es permeti a l'ilustre savi el pendre uns banys.

Han sortit, en viatge de reportatge, per a les principals ciutats espanyoles, els renomats, hisendat i periodista, don Josep de Daró i Albert Pi de Iberri.

Que els hi sia ben fructífera l'excursió, i que EL SANYÓ PANCRACI en puga tocar resultats.

Com hauran pogut observar els pacients llegidors, i les tafaneres llegidores, en aquesta secció insertarem, segons programa emès en article fonament, totes les noves i enredos que poguem recollir referents a festeigs, casoris, enamoraments, lios, etz. i que nosaltres creiem hauren la certesa. De ço que atanyi a la vida privada, res. Ni una paraula. Per discrets, serem una tomba. Amb això, doncs, ja ho sabeu. Fins el nombre vinent, que aniran de tanda uns altres ja encarterats.

ELS PANCRACIANS.

Enllumenats

Com les gasta Heros, el fill d'Afrodita.

(ACRÓSTIC)

Heros quan sent l'amor
emprèn atrevida volada,
recull l'afecte anyorada,
morint de l'extrany furor:
I si l'amada el refusa,
no li perdona rigor,
I venja's irat de cor
amb la forma dita excusa.

SENDERI BON TONI.

Ho eres i ho ets (1)

A Na María Quera.

Que 't deia bella
no ha pas gaire,
encara ho dic:
més que 'ts donzella
d'aspre desaire,
també hi estic.

HIPERBÓLIC.

(1) Posi's cura en la lectura del títol.

“ Qué te crees tu eso ? ”

A un poeta d'istiu.

Suant for: doll
i xop de linfa
fins dalt del coll,
pens. amb la *ninfa*.
Jo no sé pas
si pot haver-hi
altre capaç
d'un tal *plataxeri*:
car és *humor*
i voluntat
pensar amor
estant suat.
Però qui és
que no s'ha vist
per un no res
més d'un cop trist?
Per tant xicot,
allá tu sol,
que's fa ben tot,
si l'amor vol.

EL TROVADOR DE «LANCE».

Interpretacions

A Na María B.

Simbolitza's la cadena
com lligam de cors aunats,
i hom l'entén el just emblema
de molts rucs que hi són fermats.

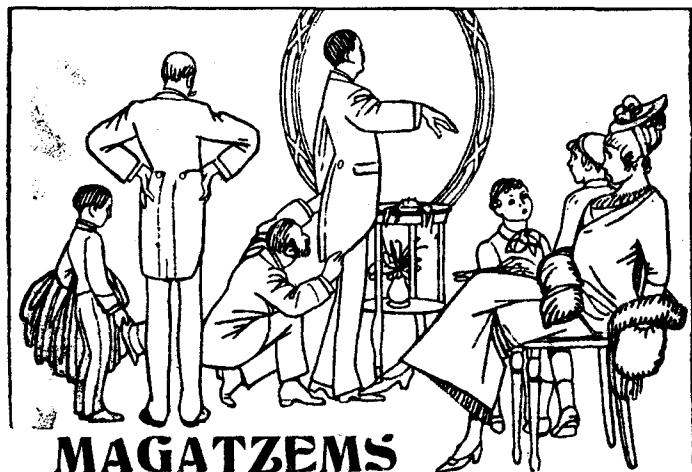
PEBRE VERMELL.

EL TEU DO

A Na Juanita Puigsaulens

Si del Paradís vingués Eva
admirada es quedava
davant l'amabilitat teva,
de totes, la mellor gala.
Sens ella no ha l'hermosura
les gaies belleses del to:
amb ella hom hau la ventura,
la gràcia sensible, el do.

BRESCA DE MEL.

MAGATZEMS

PUIG PARÍS
FIGUERES

L'humanitat, és una de les coses més delicioses que hi ha al món per les constants contradiccions del seu viure. Si un home té dolor va a càl metje i fa ço que el Doctor li recepta; si té mal de caixal se'n va a càl dentista i es deixa entaforar al caixal els ingredients que al cirurgià li plau, posar-li. I tot això sense discutir-ho. Però, si hom té necessitat d'un trajo, d'un gavany se'n va a cal sastre i sense preparació de cap mena, sense cap coneixement d'estètica ni d'història ni de filosofia, escull una tela ratllada o a quadros i unes hetxures que a voltes li van com un parell de pistoles a un Sant Crist.

Per això, el senyor La Bruyère, que com ja sap tothom, era un senyor d'aquells que escriuen per a passar el rato, un filòsof que s'en diu ara, escrigué ja a mitjans del segle XVII que «l'home entenimentat es deixa vestir pel seu sastre».

Nosaltres que som capaços d'esmenar la plana al senyor La Bruyère, hem d'afegir, que «l'home entenimentat cercarà també un sastre que ho sigui. Per això devem recomenar als homes entenimentats, que ho són tots els nostres llegidors de que s'abillin als Magatzems Puig París que és un indret on saben a on es té la ma dreta, que és ço mateix que saber-ne un niu.

ELS PANCRACIANS.

Tip. E. Casellas, Cervantes 14. - Figueres

E. Ferrán Galter

Canvi de Monedes

Agent de Segurs. - Ferrreteria.

Placeta 5 i Girona 25 - Teléfono 416 - FIGUERES

Sabó BOSCH

H. J. VILANOVA

S. Joan Baptista, 10 - FIGUERES

**TISALÓN DE LOS
PIRINEOS**

**AGRADABLE
PURGANTE VEGETAL**

DEPURATIVO DE LA SANGRE = CONTRA LOS RESFRIADOS

Defensa de la GRIPPE

Se vende en la

FARMACIA CASTELLY

Plaza Triangular. - FIGUERES

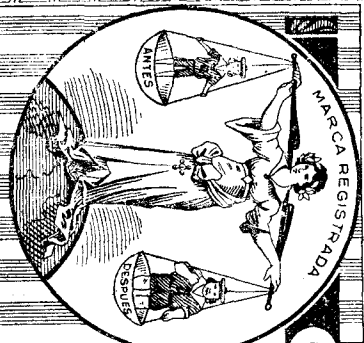
S. SUTRÁVIÑAS

Cervantes 23. - FIGUERES

Representante en esta comarca

Droguerías, Ultramarinos y Comestibles

PÍDASE EN TODAS PARTES

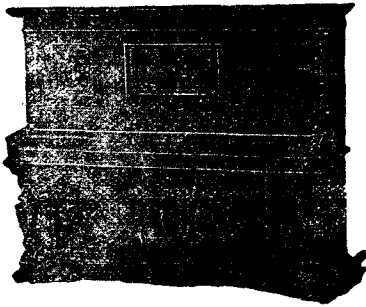

**CHOCOLATES
PIRINEOS
FIGUERES**

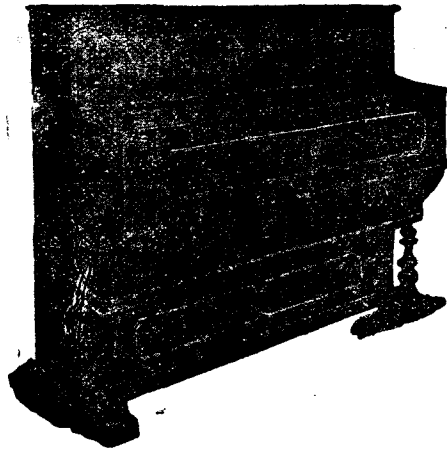
GRAN DEPÓSIT DE PIANOS DE TODAS CLASES

DE **Luis Mariani**

Ventas
Alquileres - Reparaciones
Cambios - Afinaciones

Pianos de teclado de las mejores marcas.

Calle Nueva, num. 80.-FIGUERAS

Despatx: Ample, 22. - FIGUERES

Gran assortit de VINS fins per a romàs i LICORS

(Sucesor de Narcís Pey)

SALIP i DAUNIS

Gran café Colón

- d'en Josep Casademont -

Licors i Aperitius de les mellors marques.

Vilafant, 13 - FIGUERES

“ LA TRANQUILITAT ”

Antiga i Acreditada Casa de Menjars

d'en **Isidre Pallisera**

Habitacions Econòmiques

Plassa del Comers, núm. 16.-FIGUERES

Saló de Pentinadora

DE LES

Germanas PUJADAS

Ondulació “ MARCEL ”

Secador elèctric pel rentat de caps

Wilson, 17.

FIGUERES

Gran Taller de Bicicletes

Aimé Canal

Venda, reparacions i montatge de tota mena de cicles

Representació exclusiva de la

Bicicleta **‘Diamán’** La Francesa

Reconeguda com la mellor per tot el món

Plassa Palmera, núm 4. - FIGUERES

Cabriers i Remaders!

Els qui sieu cansats de mantenir els animals, per diferents causes, com la de l'alça de preus en les auserdes, hom aconsella, si es que us en voleu despendre que acudiu als polbros

Ladi DE **Gelart,**
CAN

que són infalibles.